

Tisztelt Megemlékezők!

A nándorfehérvári diadalról készült ábrázolásokon szinte mindenütt feltűnik egy bátor ferences alakja. Kardja mellett keresztet vagy templomi zászlót tart kezében. Ő Kapisztrán Szent János, hitszónok és győztes hadvezér. Keresztes seregét maga toborozta, és személyesen vezette csatába 1456-ban.

Abban az időben – és még századokig – nem számított szokatlan látványnak, ha papok, szerzetesek, lelkészek valamely ügyért fegyvert fogtak. Ám az egyházi személyek szerepe, hivatása a seregben mindig több volt a kardforgatásnál: a közös célhoz kellett lelki hátszínnyel adni. Maga Kapisztrán, a tábori lelkészek védőszentje is ezt írta a papságról szóló értekezésében: **„A papot arra rendelték, hogy másokat gondozzon”**. A küldetés a hadseregben sem volt más.

A magyar alakulatokban minden időben ott voltak az egyes felekezetek és egyházak képviselői. Gondoskodtak a vallásukat gyakorlók hitéletéről, és rendelkezésére álltak mindazoknak, akik a folytonos életveszélyben hittel vagy kétkedéssel, de az örök értékek képviselőitől reméltek biztatást. A tábori lelkész mind a mai napig ilyen „másokat gondozó”, másokért szolgáló személy. Lelkész és katona ma is mindenekelőtt bajtársai egymásnak. Mindkettejük feladata ugyan többszörösen átalakult a 21. századra, de a katona ma is a hazája védelmét választja hivatásának, a lelkész pedig támogatja őt e nem könnyű vállalkásban.

Tisztelt Hölgyeim és Uraim!

Idén éppen negyedszázada, hogy felélesztve legjobb történelmi hagyományainkat, újjászerveződött a Tábori Lelkeszi Szolgálat.

A Magyar Honvédségben az egyházi jelenlét ma sem pusztán a vallásukat gyakorlók támasza, hanem felekezeten túli lelki gondozás, a sajátos élethelyzethez alkalmazkodó, egyedi pasztoráció. A tábori lelkész kísér, segít, meghallgat; pótolhatatlan munkatárs abban, hogy a katonák mentális egészsége megmaradjon. A számtalan rendkívüli körülmény, a családoktól való kényszerű távollét, a fizikailag és lelkileg is megterhelő munka kivételes figyelmet igényel. A katonákkal közösséget vállaló, munkájukban és küldetésükben velük tartó lelkészek az elmúlt 25 évben elismerésre méltó munkát végeztek.

Kapisztrán Szent Jánost idézve – aki egykor azt is a papság hivatásának nevezte, hogy **„az ideigvaló javakat összekapcsolják a lelkiekkel, a mulandókat az örökkévalókkal”** – köszönet illeti a Tábori Lelkeszi Szolgálatban részt vevő összes felekezet munkáját.

Isten áldása kísérje további működésüket!

Budapest, 2019. február 26.

Áder János